

A HÁZI TÚSZHELY CSÜCSKE

A FESTETICS-KASTÉLY MÁR KÖZEL

Hévíz, 1963 nyara

Sajnos elbambulva áll a képen
Értelmes kiskamasz pedig
Aktatáskát tart kezében
Melyben akadémista apja tankönyveit

Hozták nem sejti hogy fényképezik
Épp megjöttek mögötte büszke Ikarusz áll –
Túl egyértelmű múlt-én-kép ez itt
Kellesz vers hogy összekuszálj

LÁNCRA VERT EMLÉK, AVAGY A HORHOS SZELLEME

Kidőlt-bedőlt prérház
Dohosan homálylik
Szimbolikus szép láz
Borzongat meg máig

A hátulsó kerék
Megkötve baloldalt
A must szaga elég
Dödögni egy bordalt

GYEREKKOR

Egy Kormos István motívummal

Vagy repülőzöm a meggyfák magasában
Vagy olvasok fű-gally kunyhóm rejtekén
Semmi gond velem – és szükségszerű hogy újra nyár van
A nap süt de valahogy minden út lejt felém

Mert gránáthalálról regél a kiserdő
S a kutyakölyköket rég elvitte az ár
Iszapba bújok a habokból kikelt Ő
Bú-buborékom bőrére gyöngyként tapadjál

KIS-RINYA, ÖREG-RINYA

Hullámai aztán nem hisz fodrai is alig voltak
Agyagpartok közt dehogy csobogott
Zöldellő hús csend honolt hol bokrok ráhajoltak
Billegette a nap fényét kimérten amott

A halacszkák gyökér-rejtebbe bújtak
Meddig sodródtak a beléfojtott még vak kiskutyák
Hét halálom fogja össze vers-szerré a múltat
Szabad voltál csalános berekben sziszegő ifjúság

KÉTSÉGBEESÉSI SZÖG

Lányoknak tettem a szépet
S mondtam pár gyászbeszédet
Ebben-abbán tényleg rutinos vagyok
És kutyára dér jön farkasra fagyok

Dacok és alkuk ha földerengtek
Múltam vádolt de legföljebb rend lett
Maradok pogány nehogy a beeső fény
Hibát találjon a négy gospel-mese hősén

ANYÁM KERTJE

Volt évszak amelyik átgázolt e kerten
Volt szezon amelyik épp hogy megpihent
Szerették hogy róluk se hamisan énekeltem
(Tagolt szótagonként működött a rend)

A Calor könnyen befűté a kicsinyke konyhát
Majd a lecke biflázását felváltá a vers
Mert B-t már mondtál most végre mondj Á-t
Is gyerekkorodról nem mersz zavar ami evidens

IDEÁT ÉS ODAÁT

Végleg el nem magányosodom
Bár egyre többen várnak odaát
Nekem még maradni adódott okom
Ringatni altatni sétáltatni néhány unokát

A Világért megtettem hogy verset írtam
Fajoméért hogy lett lányom és fiam
Néha sistergek mint csepp víz forró zsírban
De nem tegeződöm halállal mint teszik annyian

DZSUNGELVÁROSI DALOCSKA

Tejet honi müzlivél
Havonta vagy tíz liter
Méz fokhagyma-gerezddel
Vörösbor nem keresztel

Ha kell kártyán vesd ki azt
Rád vár-e a vers-pia(har)c
Csillagokból olvasd ki
Akela lész Ordasffy

LAST MINUTE

A várakozó tömeg megbolydul
Konvojnyi busz felveszi utasát
Kik jöttek Oldból s a közeli Bólyból
A World Tours Butaság

Elindul a nagy kalandra
Látni Noé bárkáját Atlantiszt Loch Ness-i szörnyet
Forrásuk a Spektrum- Discovery-halandzsa
Nem az ki szűz laptop fölött görnyed

VÁNDOR, VIDD HÍRÜL A PIRÉZEKNEK

Eszembe jut egy réges-régi lagzi ha ránézek e képre
Belegben volt-e Korpádon vagy Kutason
A felvételen az égnek nincsen kékje
Akut nosztalgiám pedig csak kétes jutalom

Bozontos ősz teknővájó áll a kép közepén
Mulató vendégsereg között az udvaron
Jutott az árva léleknek leves hús bor sütemény
A blendébe nézett – tekintetét hiába kutatom

ZAJ VAN, MELY NEM TISZTELI AZ EZERÉVES HALÁLOKAT
Templomkert c. versem folytatása (2009)

Hogy zúgtak a fenyőfák hajdan ama kertben
A papot nem hallottam nem is énekeltem
Csak az orgona kopott pedálja érdekelt
Ma békés talán fátlan de gondozott a kert

A turul félszárnyát versemben letörtem
„Hazátlan holtak hű szerelmé”-t lázítva föl
Dédapám is áldozat messze orosz földben
Bár neve itt e kövön hősként tündököl

ADD MEG ISTENNEK, ADD MEG A CSÁSZÁRNAK,
ADD MEG MAGAD

Miként az ember a költő is tervez
Hogy vesz könyveket hat gatyát zoknit inget
Más lehet én nem vagyok oly perverz
Szabad utat adok mikor gondoknak mikor rímeimnek

Veszek papírt a faxhoz patronát a nyomtatóhoz
A shoppingolás nekem nem mindennapos dolog
Terv és végzés közt atyaisten mindig ott a lóhossz
Feltűnnek adóbérlők vámosok miszerint az apostolok

PILÁTUS EPIDAUROSBAN

Popper Péternek saját szavaival

Miután átadtam adományaimat
A mirhát a birkacombot a pénzt
Magamra hagytak
Kémleltem a belső udvar
Félhomályát üldögélve egy hűvös kőpadon
Még ütközetek előtt sem forrósodott fel
A vérem de most éreztem percről percre
Erősödik bennem valami szorongó izgalom

Nem hallottam léptei neszt
Egyszer csak
A kistermetű sovány
Sötéthajú lány
Ott állott mögöttem
A szeme zöld
Komoly arca
Majdnem szigorú

A szobájába vezetett
Leeresztette leplét
Elém feküdt széttárta combjait és intett
Hogy hatoljak belé

Magához szorított
Nem engedte hogy megmozduljak
Lábával is rám kulcsolódott
Így maradtunk hát hosszú ideig
Mozdulatlanul

Amikor elengedett
Így szólt
Még nem tudok eleget rólad

Három napig maradtam nála
Mielőtt váratlanul utamra bocsátott
Erősen a fejemre ütött
El ne felejtsd amit most mondok
Olyan végzetek közelednek hozzád
Amelyeket nem bír el közönséges halandó
Kezedben lesz a világ sorsa
Jobb lenne ha lemondanál a hatalomról
És örökre velem maradnál

Tényleg nem értettem
Akkor hát menj intett lemondón
De előtte legalább fürödj meg
Dia Anya patakjában

Megfürödtem és visszatértem Szíriába

(Számomra egyszerű templomi jósnő volt
Aki a kéjben érzi meg a sorsot)
Valerius Gratust visszahívta a császár
Utána engem neveztek ki prokurátornak
Ötödiknek Szíria tartományban
Amelyhez hozzátartozott Júdea is...

